

Στρατηγικοί Άξονες για την Εισαγωγή της Οπτικοακουστικής Εκπαίδευσης στο Σχολείο

Μια κοινωνική αναγκαιότητα:

Τις τελευταίες δεκαετίες, η ραγδαία εξάπλωση της οπτικοακουστικής πληροφορίας και επικοινωνίας (τηλεόραση, διαδίκτυο, "έξυπνες" συσκευές, videogames κλπ.) έχει εισάγει το πολύ-τροπικό μήνυμα (κείμενο – εικόνα – ήχος) σε όλες τις πλευρές της καθημερινής ζωής. Όλα δείχνουν ότι πρόκειται για μια γεωμετρικά αυξανόμενη τάση.

Η πραγματική αυτή συνθήκη είναι πλούσια σε δυνατότητες και υποσχέσεις. Προκειμένου όμως κανείς να τις αξιοποιήσει, χρειάζεται να γνωρίζει τη χρήση της οπτικοακουστικής γλώσσας. Χωρίς αυτήν τη γνώση, κινδυνεύει να μετατραπεί σε παθητικός δέκτης-καταναλωτής οπτικοακουστικών μηνυμάτων, ευάλωτος στη χειραγώγηση και – επιπλέον – σε μειονεκτική θέση στην αγορά εργασίας. Ο διαχωρισμός σε εκείνους που ξέρουν να χειρίζονται την οπτικοακουστική επικοινωνία και σε εκείνους που δεν ξέρουν έχει ταξική διάσταση και σταδιακά γίνεται μια από τις ισχυρότερες μορφές κοινωνικού αποκλεισμού.

Η οπτικοακουστική παιδεία:

α/ αποτελεί προϋπόθεση για τη βέλτιστη αξιοποίηση των δυνατοτήτων της οπτικοακουστικής επικοινωνίας, στην προσωπική, κοινωνική και επαγγελματική ζωή

β/ αποτελεί προϋπόθεση για την ενσυνείδητη, κριτική και ενεργητική λειτουργία του πολίτη

γ/ δεν πρέπει να αποτελεί ταξικό προνόμιο

Εάν στοχεύουμε σε μια κοινωνία ενσυνείδητων και ενεργών πολιτών, δημοκρατική και κοινωνικά δίκαιη, πρέπει να επιδιώξουμε η οπτικοακουστική παιδεία να γίνει κτήμα του καθενός. Ο καλύτερος τρόπος για να επιτευχθεί αυτό είναι μέσω της εισαγωγής της οπτικοακουστικής εκπαίδευσης στο σχολείο. Συνεπώς, η εισαγωγή της οπτικοακουστικής εκπαίδευσης στο σχολείο είναι κοινωνική αναγκαιότητα και **ζήτημα πολιτικό.**

Στόχοι της εισαγωγής της οπτικοακουστικής εκπαίδευσης στο σχολείο:

1/ Οπτικοακουστικός εγγραμματισμός (audiovisual literacy): Οι μαθητές να γίνουν ενσυνείδητοι, ενεργοί και κριτικοί χρήστες της οπτικοακουστικής γλώσσας, και όχι παθητικοί και ασυνείδητοι δέκτες → **ενεργοί και ισότιμοι πολίτες στην κοινωνία του μέλλοντος**

2/ Αισθητική και καλλιτεχνική παιδεία (aesthetic education, art education): Οι μαθητές να γίνουν μέτοχοι του πολιτισμικού πλούτου και της δημιουργικής διαδικασίας της κινηματογραφικής τέχνης (ως κομμάτι της ευρύτερης πολιτισμικής και καλλιτεχνικής παραγωγής της ανθρωπότητας) → **καλλιεργημένοι και ευτυχημένοι άνθρωποι**

3/ Τεχνολογικός εγγραμματισμός (media literacy, technological literacy, digital literacy): Οι μαθητές να γίνουν όχι μόνο εξοικειωμένοι, αλλά και δημιουργικοί χρήστες της τεχνολογίας → **ενεργοί και ισότιμοι πολίτες στην κοινωνία του μέλλοντος**

Προσδοκώμενα Μαθησιακά Αποτελέσματα

Τα προσδοκώμενα μαθησιακά αποτελέσματα διαφέρουν ανά ηλικιακή ομάδα και συμπεριλαμβάνουν:

- Οπτική αντίληψη, ανάπτυξη της ικανότητας των μαθητών να «βλέπουν». Αναγνώριση των στοιχείων της εικόνας: άξονες, συμμετρίες, αντιθέσεις, φως, μορφή, χρώμα.
- Αντίληψη του χρόνου: timing, ρυθμός.
- Διαχωρισμός του πραγματικού από το αναπαριστώμενο. Αναγνώριση της διαμεσολαβημένης και κατασκευασμένης φύσης του οπτικοακουστικού κειμένου. Κριτική προσέγγιση της αξίας τεκμηρίου.
- Κατανόηση της έννοιας της οπτικής γωνίας, ως κυριολεξία και ως στοιχείο της υποκειμενικότητας. Κατανόηση της διαφοράς αντικειμενικού-υποκειμενικού. Κατανόηση της λειτουργίας της ταύτισης στο οπτικοακουστικό μήνυμα και (αργότερα) της χρήσης της ως μέσο χειραγώγησης.
- Συνειδητοποίηση της σχέσης μορφής-περιεχομένου στην οπτικοακουστική γλώσσα γενικά, και στην οπτικοακουστική αφήγηση ειδικότερα. Δημιουργική χρήση των οπτικοακουστικών «τρόπων».
- Αναγνώριση των κωδίκων και των επιπέδων άρθρωσης της σημασίας. Κατανόηση της διαφοράς μεταξύ ρητού και λανθάνοντος μηνύματος. Αναγνώριση των λανθανόντων μηνυμάτων και ιδεολογικών μηχανισμών.
- Καλλιέργεια της προσωπικής έκφρασης των μαθητών μέσα από την οπτικοακουστική δημιουργία

Βασικές Αρχές – Σκεπτικό:

1/ Η εισαγωγή του κινηματογράφου στο σχολείο δεν αφορά στην εισαγωγή ενός ακόμα εξειδικευμένου μαθήματος, αλλά αρθρώνεται με όλο το σχολικό πρόγραμμα. Λειτουργεί κυρίως ως τρόπος προσέγγισης, διδασκαλίας και εκμάθησης των άλλων μαθημάτων, **κατά τρόπο δομικό, και όχι απλώς ως εικονογράφηση.** Τα όποια εξειδικευμένα μαθήματα εντάσσονται στην ευρύτερη αυτή λογική.

2/ Ο κινηματογράφος είναι γλώσσα και τέχνη, και οι δυο πλευρές του είναι απαραίτητο να μελετηθούν στην σχολική τάξη.

(α) Οπτικοακουστική γλώσσα είναι ο τρόπος έκφρασης και επικοινωνίας μέσω κινούμενης εικόνας σε συνδυασμό με ήχο. Οπτικοακουστικά κείμενα είναι οι κινηματογραφικές ταινίες, μυθοπλασίας και τεκμηρίωσης, οι τηλεοπτικές εκπομπές όλων των ειδών, οι ειδήσεις, τα ρεπορτάζ, οι σειρές, οι εμπορικές και πολιτικές διαφημίσεις, τα reality shows, αλλά και τα μουσικά βιντεοκλίπ, τα βίντεο που διακινούνται στο διαδίκτυο, τα βιντεοπαιχνίδια. Οι μαθητές ήδη «κολυμπούν» σε ένα περιβάλλον οπτικοακουστικών κειμένων. Το σχολείο οφείλει να τους δώσει τα εργαλεία για την ενσυνείδητη αποκωδικοποίηση των σημασιών και την κριτική προσέγγιση των μηνυμάτων.

(β) Η τέχνη του κινηματογράφου είναι για την οπτικοακουστική γλώσσα ό,τι είναι η λογοτεχνία για μια γραπτή λεκτική γλώσσα. Από τη μια, είναι θησαυρός γνώσεων και τρόπων, οπτικών και αφηγηματικών μορφών, μνήμης και ταυτοτήτων, ιδεών και

ιδεολογικών δομών. Από την άλλη, αποτελεί το βασικό εργαστήριο πειραματισμού και καινοτομίας στην οπτικοακουστική γλώσσα. Γι' αυτό, ο οπτικοακουστικός εγγραμματισμός δεν μπορεί παρά να συνδέεται με την τέχνη του κινηματογράφου.

3/ Η χρήση της οπτικοακουστικής γλώσσας, όπως κάθε γλώσσα, προϋποθέτει τη γνώση τόσο **αποκωδικοποίησης** όσο και **παραγωγής** μηνυμάτων. Με άλλα λόγια, οι μαθητές πρέπει να μάθουν τόσο οπτικοακουστική **«ανάγνωση»** όσο και οπτικοακουστική **«γραφή»**, και επιπλέον να μάθουν να τη χρησιμοποιούν τόσο ως τρόπο **επικοινωνίας** όσο και ως τρόπο **έκφρασης**. Συνεπώς, η διδασκαλία οφείλει πάντα να ενσωματώνει τόσο μια **αναλυτική-κριτική** διάσταση όσο και μια **συνθετική-δημιουργική**.

Να σημειωθεί ότι οι μαθητές είναι ήδη όχι μόνο δέκτες, αλλά και παραγωγοί μηνυμάτων στην οπτικοακουστική γλώσσα, μέσω των τηλεφωνικών και άλλων συσκευών τους, κατά τον ίδιο μη εγγράμματο τρόπο που χρησιμοποιεί ένα παιδί προσχολικής ηλικίας τη μητρική του γλώσσα. Το ζητούμενο για το σχολείο είναι να τους διδάξει την εγγράμμη χρήση της.

4/ Στην οπτικοακουστική, όπως σε κάθε γλώσσα, **το περιεχόμενο είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με τη μορφή, το «τι» υπάρχει μόνο μέσα από το «πώς»**. Οι μαθητές πρέπει να διδαχθούν τη λειτουργία των οπτικών και αφηγηματικών κωδικών, προκειμένου να προσεγγίσουν τον τρόπο άρθρωσης των σημασιών. Οι ταινίες δεν προσεγγίζονται αποκλειστικά με βάση τις θεματικές τους, αλλά κυρίως μέσω των δομικών και μορφικών χειρισμών τους.

5/ Η εισαγωγή του κινηματογράφου στο σχολείο δεν μπορεί να γίνει σημειακά, αλλά πρέπει να ενταχθεί στον **«οριζόντια»** συνολικό σχεδιασμό του ωρολογίου προγράμματος (βλ. σημείο 1). Η εισαγωγή της διδασκαλίας του κινηματογράφου αρθρώνεται με τον **ανα-σχεδιασμό της διδασκαλίας:**

(α) της γλώσσας και επικοινωνίας: Η οπτικοακουστική γλώσσα είναι τρόπος έκφρασης και επικοινωνίας, και άρα θα μπορούσε να διδαχθεί συμπληρωματικά με τη διδασκαλία της «φυσικής» γλώσσας.

(β) των τεχνών γενικά: Το ζήτημα της ένταξης της καλλιτεχνικής δημιουργίας στη διδακτική διαδικασία θα ήταν καλό τα προσεγγιστεί συνολικά. Επιπλέον, ο κινηματογράφος ειδικά τέμνεται πολλαπλά με τις άλλες τέχνες. Το ερώτημα της εικόνας τίθεται σε όλες τις εικαστικές τέχνες (ζωγραφική, φωτογραφία, κόμιξ), και μια συνολική διδακτική προσέγγισή του αποτελεί επιτυχημένη πρακτική διεθνώς. Αντίστοιχα, η μουσική ως χειρισμός της μορφής σε χρόνο, αλλά και το θέατρο, έχουν νοηματικές και πρακτικές περιοχές τομής με τον κινηματογράφο.

(γ) των νέων μέσων και τεχνολογιών: Ο οπτικοακουστικός εγγραμματισμός και ο χειρισμός της δια-μεσικότητας συναντιέται και με την εισαγωγή στο σχολείο των νέων τεχνολογιών και μέσων.

(δ) των άλλων μαθημάτων: Η οπτικοακουστική εκπαίδευση τέμνεται με διάφορους τρόπους με ζητήματα που διδάσκονται σε άλλα μαθήματα του παρόντος ωρολογίου προγράμματος, π.χ. το ζήτημα της κριτικής του οπτικοακουστικού τεκμηρίου με το μάθημα της Ιστορίας. Μια συνολική αναδιάρθρωση θα μπορούσε να οδηγήσει σε διαφορετικές ομαδοποιήσεις.

6/ Ο κινηματογράφος εισάγεται **«κάθετα»** στο σχολείο **από την προσχολική αγωγή έως το λύκειο**. Ο τρόπος διδασκαλίας εξαρτάται από τις ικανότητες και ανάγκες της

εκάστοτε **ηλικιακής ομάδας**. Η σχετική βιβλιογραφία καταγράφει στάδια ανάπτυξης των σχετικών ικανοτήτων (π.χ. πότε το παιδί διαχωρίζει την εικόνα από το αντικείμενο, το πραγματικό από το ψεύτικο, την έννοια της μίμησης, τα επίπεδα νοήματος) και προτείνει ανάλογη διδακτική μεθοδολογία.

Ενδεικτικά αναφέρουμε ότι σε μικρότερες ηλικίες ενδείκνυται περισσότερο η εξοικείωση με τις αρχές χρήσης του οπτικοακουστικού μέσου μέσα από το διαδραστικό δημιουργικό παιχνίδι, στο οποίο εντάσσεται σταδιακά η κριτική θέαση. Σε μεγαλύτερες ηλικίες εισάγεται μια πιο συστηματική διδασκαλία των αρχών οπτικοακουστικής ανάγνωσης, η ανάλυση των διαφορετικών επιπέδων σημασίας και ιδεολογικών δομών, καθώς και η κατασκευή ταινίας και βασικά στοιχεία της ιστορίας του κινηματογράφου (ενταγμένα στην ιστορία του πολιτισμού).

Εκπαιδευτικές Αρχές

1/ Καλλιέργεια της Αυτενέργειας και της Έμπρακτης Συμμετοχής → **Διαλεκτική και Δια-δραστική διδασκαλία**

2/ Καλλιέργεια της Συνεργατικότητας → **Ομαδική Εργασία**

3/ Όχι εξετάσεις → **Οργάνωση της εργασίας σε Projects**

Αρχές Εφαρμογής

1/ **Απευθυνόμαστε στους δασκάλους** με απώτερο στόχο τους μαθητές.

→ **εκπαίδευση των δασκάλων** [μελλοντική πρόβλεψη]

→ **πρόγραμμα επιμόρφωσης των ενεργών δασκάλων** (6-μηνο)

→ **εγχειρίδια** (συγγραφή ή/και μετάφραση από τη διεθνή βιβλιογραφία)

Με δεδομένη την έντονη πίεση από την οικονομική κρίση, και την έλλειψη πόρων και μέσων που αυτή συνεπάγεται, η πιο άμεσα πραγματοποιήσιμη επέμβαση είναι το (εξάμηνο) πρόγραμμα επιμόρφωσης των εκπαιδευτικών. Ακόμα και αν καμιά άλλη επέμβαση δεν καταστεί δυνατή σε αυτήν τη φάση, η επιμόρφωση των εκπαιδευτικών θα μπορούσε να συνεισφέρει κατά ουσιαστικό τρόπο στη βελτίωση του οπτικοακουστικού εγγραμματισμού των μαθητών.

2/ Συνολικός ανα-σχεδιασμός του προγράμματος

Ο συνολικός ανα-σχεδιασμός της άρθρωσης των μαθημάτων είναι μια πολύ ριζική επέμβαση, που απαιτεί χρόνο και γενναιότητα. Εάν προκύψει μια νέα ομαδοποίηση των γνωστικών αντικείμενων, η οπτικοακουστική εκπαίδευση εντάσσεται στις εξής ενότητες:

/α/ γλώσσες-επικοινωνία – /β/ τέχνες-πολιτισμός – /γ/ τεχνολογίες-νέα μέσα

3/ Αξιοποίηση της διεθνούς και εγχώριας εμπειρίας: καλές πρακτικές, βιβλιογραφία

Μπορούν να αντληθούν χρήσιμα στοιχεία από τη μελέτη καλών πρακτικών στην Ελλάδα και διεθνώς που συνέβαλαν στην προώθηση και καλλιέργεια της οπτικοακουστικής παιδείας στα σχολεία. Ενδεικτικά:

- Πρόγραμμα «Μελίνα – Εκπαίδευση και πολιτισμός» (Ελλάδα 1995-2004)
- Πρόγραμμα «Πάμε σινεμά» (Ελλάδα 1999-2003)
- Μείζον Πρόγραμμα Επιμόρφωσης Εκπαιδευτικών (Ελλάδα 2011-2013)
- Πρόγραμμα "Making Movies Matter" (Ηνωμένο Βασίλειο, από το 1999)
- Πρόγραμμα "Ciné-Lycée" (Γαλλία, από το 2010)

Πρακτικά θέματα προς συζήτηση

- Κλίμακα και χρονοδιάγραμμα (πόσοι εκπαιδευτικοί, στάδια εφαρμογής)
- Οργανόγραμμα (φορέας, διοίκηση, επιμορφωτές κλπ.)
- Ποιοί θα είναι και πώς θα επιλέγονται οι επιμορφωτές;
- Κίνητρα για τους επιμορφούμενους εκπαιδευτικούς
- Υποδομή (χώροι, εξοπλισμός)
- Κοστολόγηση / πόροι
- Εκμετάλλευση υπαρχουσών δομών, σε συνεργασία με την τοπική αυτοδιοίκηση και άλλους πολιτιστικούς φορείς σε τοπικό επίπεδο
- Επιμόρφωση και συμμετοχή των γονέων
- Δίκτυα και fora επικοινωνίας
- Εκμετάλλευση υπάρχοντος διδακτικού και ερευνητικού υλικού

Αθήνα, Μάρτιος 2016

Ομάδα εργασίας για την Οπτικοακουστική Εκπαίδευση

Αντουανέττα Αγγελίδη	Σκηνοθέτης κινηματογράφου, αναπληρώτρια καθηγήτρια στο Τμήμα Κινηματογράφου ΑΠΘ
Νίκος Αλέτρας (Αρτινός)	Κριτικός κινηματογράφου, εκπαιδευτικός
Ρέα Βαλντέν	Διδάκτωρ φιλοσοφίας, θεωρητικός κινηματογράφου
Βαγγέλης Καλαμπάκας	Σκηνοθέτης κινηματογράφου, εκπαιδευτικός
Δέσποινα Μουζάκη	Παραγωγός κινηματογράφου, αναπληρώτρια καθηγήτρια στο Τμήμα Κινηματογράφου ΑΠΘ